

Beregning ikke til, og man skulde faae at see, at dersom Jernbanen bevægede sig efter det ærede Medlems Postfordringer, saa vilde den ikke fyldestgjøre Jernbanefordringerne; deri ligger netop Banfærligheden. Der er nu desuden kommen en Ting til, som gjør, at vi langt mindre maae spørge, om Jernbanerne komme til at fyldestgjøre disse Postfordringer, og det er Telegraphvæsenet, som jo langt hurtigere kan besørge alle de vigtigere Meddelelser mellem Byerne og som følge deraf bliver det lidt efter lidt mindre vigtigt, om Breve og Pakker komme noget mindre hurtig afsted end tidligere. Det Spørgsmaal, om en Jernbane efter Længden eller en Jernbane paatværs i Jylland er det Rigtige eller ikke, behøver man strengt taget ikke her at gaae ind paa, thi dersom vi skulde gaae ind paa dette Spørgsmaal nu, vilde vi komme for langt bort fra det, der foreligger; men det, der efter min Mening er Spørgsmaalet, det er: kunne vi være bekjendte at tilbagekalde en Lov, som er givet for circa 1½ Aar siden, og kunne vi ikke alene være det bekjendte, men ligger det ikke ogsaa i Lovforslagets egen Natur, at vi bør stræbe hen dertil? Nu siger jeg, det Ord „Lov“, taget i sin Almindelighed, kan ikke fremsættes ved Siden af det Spørgsmaal: kunne vi være bekjendte at tilbagekalde en Lov som den omhandlede, thi den er ikke en Lov, taget i den almindelige Betydning; den er ikke en Lov, hvorefter Landet skal leve, ikke en Lov, hvorefter Samsundet skal styres, den er en Bemyndigelse for Regjeringen til en finantseel Udtølling under visse Forudsætninger og visse Betingelser; den er en Lov, der efter sin Natur kun bør have en kort Varighed, og det Naturligste vilde have været, om Regjeringen, naar den havde seet, at den ikke havde Brug for den store finantseelle Indrømmelse, som deri var den givet, var kommen af sig selv og havde sagt: her levere vi Loven og dermed Bemyndigelsen tilbage; Forsøget har været forgæves; vi havde haadet paa ganske andre

Forhold end de, som ere indtrufne; det havde været langt naturligere for Regjeringen at gjøre dette end at beholde en Lov liggende hos sig, som indeholder en Bevilling til en Rentegaranti for 8 Millioner Rd. til et Foretagende, som dog idetmindste er disputabelt. — Man vil ikke kunne nægte, at det ikke er den rette finantseelle Maade at handle paa, og det vilde være uklogt af os, om vi vilde lade denne Tilstand vedblive at bestaae; vi kunne give den samme Bemyndigelse igjen imorgen, naar Regjeringen kommer og viser os — hvad det ærede Medlem (Klee) ikke har viist os — at der er Noget, der vil gaae ind paa Foretagendet. Den ærede Rigsdagsmand har spurgt det Medlem, der har indbragt dette Lovforslag, hvad han vidste i denne Henseende; men jeg spørger det ærede Medlem, hvad han veed, han, som har staaet saa fast i denne Sag. Isald han havde vidst saa Meget som saa, saa havde han sagt det, men han veed heller ikke Noget, og han burde have vidst Noget, naar han vilde rette et saadant Spørgsmaal til den ærede Forslagskiller. Det, som vi Andre vide, det er, at her staaer en Rentegaranti for 8 Millioner Rd. paa Spil mod en tilsvarende meget lav Rente, og det paa en Tid, da vi ere komne til Erkjendelse af, at vi ikke have saa mange Millioner tilovers, paa en Tid, da vi endog kunne forudsætte, at vi ville blive forholdsvis fattige. Spørgsmaalet er altsaa: skulle vi blive ved at lade Rentegarantien for disse 8 Millioner staae paa Spil, efterat vi ere komne til den Erfaring, at Foretagendet af den Art ikke ere praktisk gode. Det ærede Medlem lægger ikke Mærke til, at i den Forhandling, der her er ført med Hensyn til den sjællandske Jernbane, ere vi komne til at see, at denne Maade, den være nu god eller slet, at komme til at faae en Ting med i Jernbanebeskyrelsen, kun har bragt os til at give 1 pCt. Tilskud.